

er tilstrækkeligt til at dække Fragten + Overliggedagspenge, forholder det sig anderledes, naar Overliggedagene ere forløbne. Ligesom Skipperen i saa Fald, naar slet ingen Last er leveret, i Medfør af § 126 er berettiget til at anse Kontrakten for hæbet af Befragteren og gøre den ham derefter tilkommende Ret gældende, saaledes er han efter § 122 ikke pligtig at vente længere paa at modtage den Del af Ladningen, som endnu ikke er leveret; derimod paalægges det ham at medtage alt det Gods, som er leveret ved Skibets Side inden Overliggedagenes Udløb, selv om Skibet ved dets Indladning og Stuvning m. v. opholdes udover Overliggedagstiden endog i længere Tid. At han faar Krav paa Erstatning derfor, mindst som for Overliggedage, og desangående kan tage Forbehold paa Konnossementet, som det foreskrives i Slutningen af § 122, forstaar sig vel af sig selv.

Govforslagets § 123 om Levering af Stykgods, med Hensyn til hvilket Bestemmelserne om Liggedage efter Forholdets Natur, som ovenfor bemærket, ikke kunne komme til Anvendelse, behøver formentlig ikke nogen nærmere Omtale. Del vil ved at sammenholde denne Paragraf med § 126 ses, at en Stykgodsbefragter ikke saaledes som Befragter af helt Skib kan hæve Kontrakten imod at betale halv Fragt. Grunden hertil er naturligvis den, at medens Skipperen, naar Befragtningskontrakt om helt Skib hæves, faar Raadighed over Skibet, saa at han kan søge ny Fragt, vil han ingenlunde faa saadan Raadighed over Skibet, fordi en Stykgodsbefragter træder tilbage, men han maa af Hensyn til de andre Befragtere alligevel tiltræde Rejsen, ordentligvis uden Udslag til at faa det maaste først i sidste Øjeblik ledigt bleve Fragtrum udfyldt med andet Gods. — Hvad § 124 angaar, skal blot bemærkes, at det jo stundom kan medtage længere Tid at faa en større Ladning indladet, hvorfor det er i sin Orden, at Afladeren efterhaanden som Godset afleveres kan forlange Bevis for Modtagelsen deraf. Saadanne Beviser, der i Reglen udfærdiges af Styrmændene, som ordentligvis er den, der tager imod Godset, ere ifølge deres Hensigt og Indhold ikke bestemte til at være Omsætningspapir. Da de imidlertid i hvert Fald indeholde Bevis for Modtagelsen af Varerne og for Skipperens Forpligtelse til at udstede Konnossement for dem, er det en Selvfølge, at Skipperen kan forlange dem tilbageleverede inden han udsteder Konnossement for Varerne, saavel som inden han paa Begæring atter udløser det indladede Gods, jfr. § 127.

Ligesom det i § 31 i al Almindelighed paalægges Skipperen at sørge for Ladningens Fremstundelse og for at Skibets Afreise derefter ikke forhales, saaledes paalægges det i § 125 Skipperen overfor Befragteren at drage Omkostning for, at han kan være færdig til at affeile, saasnart Ladningen er indtagen og de denne vedkommende Papirer, som Skipperen behøver paa Bestemmelsesstedet, ere overleverede til ham. Hertil svarer imidlertid en Forpligtelse for Befragteren til at overgive Skipperen disse Papirer inden Udløbet af Liggertiden. Gør han ikke det, vil Skibets Afreise jo blive opholdt udover denne; det er da ogsaa i sin Orden, at Skipperen for saadant Ophold kan forlange samme Godtgørelse, som der tilkommer ham for Overliggedage, forsaavidt Papirerne overgives ham inden Udløbet af disse; i modsat Fald derimod mindst saadan Erstatning, men efter Omskændighederne, naar særligt Tab eller særegne Omkostninger, t. Eks. Isningsudgifter, ere forvoldte ved Opholdet, yderligere Erstatning. Dette bestemmes i § 125, 1ste Stykke, med Tilføje, at Skipperen kan gøre Paategning paa Konnossementet om den ham herefter tilkommende Erstatning, naar den ikke betales forinden hans Afreise. Det er imidlertid klart nok, at Opholdet kan blive saa langvarigt og uberegneligt, at det maa berettigg Medkontrahenten til at betragte Kontrakten som misligholdt og dermed til selv at træde tilbage fra denne, foruden til at kræve Erstatning. Dette kan vistnok tænkes ogsaa med Hensyn til Ophold fra Afladerens Side med at levere Skipperen de fornødne Papirer, men fornemmelig vil der dog kunne blive Spørgsmaal om utilbørligt Ophold fra Skipperens Side med at affeile, som kan berettigg Afladeren til at hæve Kontrakten. Derfor antydes noget saadant i Slutningen af Paragraffens 2det Stykke. Eventuelt maa det naturligvis blive Søretten's Sag at afgøre, om Opholdet har en saadan Karakter; Retten's Sag vil det saaledes bl. a. ogsaa være at afgøre, om det i det enkelte Tilfælde kunde forlanges af Skipperen, at han, i Stedet for at ligge i længere Tid for at vente paa Wind, skulde benytte Bugjerbaad for hurtigere at komme ud af en Haven, hvor det er almindelig Skik og Brug dertil at benytte det nævnte Middele. — En Stykgods-befragter kan naturligvis ikke uden videre forlange, at Skipperen skal affeile, saa snart han har modtaget hans Gods. Det er tilstrækkeligt til Forvar for denne Regel, der antydes i § 125 2det Stykke derved, at det kun paalægges Skipperen at være færdig til at affeile, „naar Ladningen er indtagen“.